

конкретни образи реализации, но винаги имат за свой стожер Чувството, така както "другите светове" на Борис кръжат около Силата и Властта, а тези на Павел – около всичко управляващия Разум.

Според този разум в бленувания от Павел идеологически рай "уродливото", "невъзможното" не може да съществува, там всичко е прекрасно, там е Същото, което е смяло окончателно Другото. Там няма място за „центаври“ и „сирени“ – всички, които "биха развалили действителността", "просто не бива да съществуват". Но тук и сега "другостта" все пак съществува и както и да се оценява, точно тя е, която поражда "недостижимото", онова, "което изпитахме тогава" (във вилата на Чамкория). Парадоксът осветява за пореден път последната им среща: "И ако аз извърша тази измяна, преставам да бъда морално комунист, губя личността си, преставам да бъда това, което те развълнува през онази нощ". Очевидно срещата им като равноправни "раз-личности" е пробудила "недостижимото", то е, което вълнува, то е в крайна сметка връзката между техните радикално "други светове". Всяка субординация, всяка йерархичност размазва, помита "другостите", а борбата за тяхното отстояване е тази, която омагьосва читателя, другия "друг" в романа на Димитър Димов.